

KARIN
PETERS

Schemeruur

Richelle keek met een glimlach op toen haar broertje haar kamer binnenkwam. De zorgelijke trek op het gezicht van de tienjarige Thijs veranderde echter niet.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Ze zijn weer bezig,’ bromde hij.

‘Kom hier even zitten,’ noodde Richelle zonder verdere uitleg te vragen. Ze wist immers wat Thijs bedoelde. Trouwens, zij had het geruzie van beneden ook gehoord. Na een moment had ze haar deur stevig gesloten en een cd opgezet. Er scheen altijd wel iets te zijn waardoor haar ouders in een woordenwisseling terechtkwamen. Ze ging verder met notities maken, terwijl haar broertje op de rand van haar bed zat.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg hij na een moment van stilte.

‘Ik maak aantekeningen, ik heb morgen college.’ Ze besepte echter dat daar niet veel van terecht zou komen met de adem van haar broertje in haar nek. Ze wilde hem niet wegsturen, trouwens waarom zou ze zich nog druk maken.

‘Ik ben bijna klaar,’ zei ze en sloeg even later haar boek dicht.

‘Eigenlijk mag ik hier niet komen. Papa zegt dat ik je niet van je studie mag afhouden,’ zei Thijs.

Dat was weer echt iets voor haar vader, zuchtte ze in zichzelf. Wanneer zou hij toch eens inzien dat ze geen type was om te studeren? Na haar vwo was het uiteindelijk recht geworden, in hoofdzaak omdat ze niet wist wat ze wilde. En met een rechtenstudie kon je alle kanten uit, volgens haar vader. Maar ze wilde helemaal niet alle kanten uit. Het liefst wilde ze iets doen met haar tekentalent. Ze wist van zichzelf dat ze best creatief was.

Het toeval wilde dat ze kortgeleden een tuinarchitecte had ontmoet die iemand zocht met een creatieve geest, zoals ze het

uitdrukte. Opleiding was van veel minder belang dan aanleg. Ze zou dan cursussen moeten volgen, maar ze kon gelijktijdig werken en een salaris verdienen. Sarita le Quantre wilde namelijk zelf wat tijd besteden aan het schrijven van een boek over tuinaanleg. Ze kreeg veel opdrachten en daar zou Richelle haar bij kunnen helpen. Richelle was onmiddellijk enthousiast geweest en had 'ja' gezegd. Ze had dit echter thuis nog niet verteld. Eigenlijk zou ze dat vandaag moeten doen. De rustige zondagmorgen was toch al verstoord door het gekibbel beneden. En dat zou er niet beter op worden als zij met haar verhaal kwam. Ze keek naar haar broertje, die met zijn benen bungelend op de rand van haar bed zat.

Hij was kortgeleden tien jaar geworden, negen jaar jonger dan zichzelf. Zijn wereld hoorde veilig en zonder problemen te zijn. Hij moest zich niet op zondagmorgen, trouwens op geen enkele morgen, zorgen maken over ruzie tussen zijn ouders.

Richelle keek naar buiten. Het glooiende gazon was egaal groen en liep af naar een kleine vijver. Veel struiken bloeiden in de voorjaarszon. En niemand genoot echt van deze prachtige tuin, dacht Richelle. En evenmin van het huis en van de betrekkelijke rijkdom waarin ze leefden. Er was hier vaak ruzie, of een kille sfeer die na een woordenwisseling bleef hangen.

'Zullen we de tuin ingaan?' stelde ze Thijs voor.

'Denk jij dat ze gaan scheiden?' was zijn wedervraag.

Ze streek door zijn blonde haar. 'Ik weet het niet. Soms denk ik misschien is een scheiding wel beter voor ons allemaal.'

'Ik wil een vader én een moeder,' zei het kind boos.

'Maar die hou je immers,' zei Richelle opstaand.

'O ja? En als papa dan een ander heeft en niets meer met mij te maken wil hebben?'

'Pa heeft geen ander. Hun ruzies gaan daar nooit over, zeker weten.' Ze keek naar Thijs' betrokken gezichtje, waarin de bruine ogen het meest opvielen. Ernstig zei ze: 'Thijs, wat er ook gebeurt, ik zal er altijd zijn. Ik laat je nooit in de steek.'

Ze zag dat die woorden hem enigszins opluchtten. ‘Heus, Thijs, ik meen het,’ zei ze ten overvloede.

En dat was ook zo. Thijs was een van de redenen, zo niet de belangrijkste, dat ze nog steeds thuis woonde. Ze drukte het knopje van de cd-speler in en stond even roerloos. In huis heerste nu een diepe stilte.

Ze glimlachte naar Thijs. ‘Ga je mee?’ vroeg ze zo opgewekt mogelijk.

Hij volgde haar naar beneden. Richelle zag haar ouders op het overdekte terras zitten, maar ze ging niet naar hen toe. Ze wist precies hoe de sfeer daar zou aanvoelen. Samen met Thijs liep ze de tuin in. Het terrein was zo uitgestrekt, dat een kind hier gemakkelijk zou kunnen verdwalen.

Ze was blij dat Thijs weer helemaal was opgevrolijkt nadat ze enkele keren verstoppertje hadden gespeeld. Toen ze even uithijgden zei hij: ‘Ik zou best naar Jeroen willen.’

Richelle gaf niet direct antwoord. Ze wist wie Jeroen was en ze vroeg zich af waarom Thijs zich juist bij hem zo prettig leek te voelen. Het vriendje woonde in een smalle donkere straat, zijn ouders hadden het niet breed. De vader was werkloos en dronk. Mogelijk vond Thijs het leven zoals ze daar leefden, zonder duidelijke regels en verboden, een verademing na alle voorschriften waar hij zich thuis aan diende te houden.

Jeroen was in geen enkel opzicht aan regels gebonden. Of hij trok zich er niets van aan.

‘Zal ik je naar hem toe brengen?’ vroeg ze.

‘Dat vinden ze niet goed,’ zei hij met een hoofdbeweging naar het terras.

‘Dat is zo. Maar we hoeven het hun niet te vertellen. Ik ga naar oma en kom je over een paar uur weer halen.’

Thijs’ donkere ogen lichtten op. ‘En gaan we dan nu zomaar weg zonder iets te zeggen?’

‘Ja. En weet je wat, neem wat lekkers voor Jeroen mee. Ik zal het halen.’

Richelle liep de keuken in en pikte de doos petitfours die op de aanrecht stond. Ze ging ervan uit dat haar ouders zich niet feestelijk genoeg voelden om samen gebak te eten. Trouwens, dat kind mocht ook weleens iets lekkers hebben. Voor hem was er waarschijnlijk zelden iets extra’s en zeker niet zoiets als luxe petitfours.

Even later reed ze haar autootje uit de garage. Thijs zat naast haar, de doos met minigebakjes stevig vasthoudend. Richelle manoeuvreerde behendig het hek door en de weg op. Het was tekenend dat geen van haar ouders kwam vragen waar ze heen gingen. Maar die twee waren zo met zichzelf bezig dat ze soms gewoon vergaten dat ze ook nog kinderen hadden. Daarom zou ze niet langer aarzelen en hun vanavond haar besluit medelen. Ze gaf haar rechtenstudie op en ging als tuinarchitecte werken bij Sarita le Quantre.

De sfeer in dat atelier had haar wel aangetrokken, hoewel ze het niet prettig had gevonden toen Sarita’s broer zich kwam voorstellen. Hij had haar op zo’n onbeschaamde manier opgenomen dat ze blij was geweest toen hij vertrok. Maar goed, ze ging ervan uit dat ze met hem niets te maken zou krijgen. Mogelijk zou zijzelf ooit ook zo’n huis en kantoor hebben.

Richelle Borghuis, tuinarchitecte, zou er dan op haar deur staan.

Melanie Borghuis had echter wel degelijk gezien dat haar kinderen samen vertrokken. Ze streek met haar hand door haar keurige kapsel en wierp een blik in de richting van haar echtgenoot. Maar hij keek niet op, zoals gewoonlijk spelde hij de beursberichten in de krant. Zij tweeën hadden zich weer niet kunnen beheersen. En waar gingen hun ruzies over op de enige dag dat Mark thuis was? Juist, meestal over het feit dat hij zelden thuis was en nooit tijd kon of wilde vrijmaken voor zijn gezin. Hij verweet haar ontevredenheid en ook dat ze altijd over hetzelfde zeurde. Zij kon immers zoveel weggaan als ze wilde, zowel overdag als ’s avonds als hij een

vergadering had. Had ze niet een stel vriendinnen die altijd wel te vinden waren voor een praatje over niks?

Dat laatste ergerde haar dan weer, want ze voelde in die opmerking minachting voor haarzelf, en voor de enkele vrouwen met wie ze omging. Minachting, omdat ze niet aan het arbeidsproces deelnamen en daardoor in zijn ogen buiten het werkelijke leven stonden. Terwijl hij er in het begin van hun huwelijk juist trots op was geweest dat zijn vrouw niet hoefde te werken. Maar tegenwoordig bleek hij bewondering te hebben voor vrouwen die werk en huishouding combineerden.

Melanie vroeg zich in stilte af of haar man een scheiding overwoog. Buiten de ruzies hadden ze elkaar heel weinig te zeggen. Ze sliepen al een aantal jaren in aparte kamers. Eerst was dat zogenaamd omdat Mark vaak laat thuiskwam en haar niet wilde storen. In het weekend hadden ze toen nog wel een gezamenlijke slaapkamer gehad. Maar ook dat was verleden tijd. Alles was veranderd...

Melanie keek naar Mark, een knappe verzorgde verschijning van halverwege de veertig. Zijn prettige glimlach was haar vroeger het eerst opgevallen. Maar ze zag die glimlach zelden meer. Die bewaarde hij waarschijnlijk voor de succesvolle vrouwen met wie hij op zijn accountantskantoor omging.

Onverwacht stond Melanie op. Ze wilde ineens weg, de tuin in, de ruimte in. Langzaam liep ze via de trapjes van het terras de uitgestrekte tuin in.

Mark keek haar over zijn krant na. Een meisje leek ze nog. Ze was aantrekkelijk met haar blonde haar en bruine ogen. Hij vermoedde dat voor dat eerste wel een hulpmiddeltje werd gebruikt. Jammer, dat ze elkaar zo weinig meer te zeggen hadden. Hun conversatie bestond tegenwoordig uit elkaar over en weer onaangenaamheden toevoegen. Wat kon hij eraan veranderen? Je moet energie steken in je huwelijk, zei men. Hij zag er het nut niet van in.

Het zou niets helpen, meende hij. Eigenlijk wilde hij evenmin energie steken in een scheiding. Hij had er doodeenvoudig de tijd niet voor. Melanie was op de bank bij de vijver gaan zitten. Ze dacht eraan dat ze die morgen, tijdens hun woordenwisseling, Thijs had gezien toen hij om de hoek van de keukendeur keek. Op dat moment had ze alleen maar gewild dat hij wegging, maar nu had ze medelijden. Hij was nog maar een kind met zijn tien jaar. Hoewel hij alles had wat voor een kind van die leeftijd te koop was, besepte Melanie dat hij zeker geen onbezorgde jeugd had. Ze vermoedde dat haar twee kinderen nu naar haar moeder waren.

In de kleine woning met een tuin rondom voelden de kinderen zich prettig. Dat was altijd al zo geweest. Bij oma Flora konden ze zichzelf zijn. Zij stelde geen eisen, dit in tegenstelling tot hun ouders, de school, en in Richelles geval, de universiteit. Melanie zag op dit moment weinig van de mooie omgeving en evenmin drong het gezang van de vogels tot haar door. Waarom was het leven zo gelopen? Waarom en wanneer waren Mark en zij elkaar kwijtgeraakt? En zou er nog een weg terug zijn? Ze had tegenover Mark weleens de mogelijkheid van een relatietherapie geopperd, maar hij had dit weggewuifd met de opmerking dat hij voor dergelijke onzin geen tijd had.

Feitelijk hadden ze alle twee geen zin om extra tijd in hun relatie te investeren. En dat op zich wees er al op dat het niet goed ging. Echter, al die romslomp die een scheiding met zich meebracht, ze moest er niet aan denken. Het was ook een hele toestand voor de kinderen.

Financiële zorgen zou ze echter niet hebben, ze zou hier waarschijnlijk gewoon blijven wonen. Mark zou vertrekken en ergens een appartement huren. De kinderen konden hem af en toe opzoeken, als hij tijd kon vrijmaken... Lieve help, ze was wel op een hellende weg terecht gekomen, als ze dergelijke mogelijkheden serieus overwoog.

Richelle had haar broertje bij de smalle straat afgezet en afgesproken dat ze hem halverwege de middag weer zou komen halen. Pas toen ze bij oma Flora was schoot haar te binnen dat ze beter even had kunnen wachten, om te kijken of Jeroen thuis was. Na oma begroet te hebben legde ze dit probleem voor.

‘Even bellen,’ raadde die.

‘Die mensen hebben geen telefoon,’ wist Richelle. Ze herinnerde zich nog de verbazing van Thijs toen hij haar dat vertelde. Zelf hadden ze in elk vertrek een telefoon. Ook haar oma keek haar nu ongelovig aan.

‘Er zijn nu eenmaal gezinnen die niet alles kunnen betalen,’ zei Richelle schouderophalend. ‘Ik ga nog even terug, want ik wil niet dat Thijs daar een halve middag in die straat rondhangt. Hij kent er verder niemand.’

‘Breng die kinderen maar mee,’ zei oma nog.

Dat was niet zo’n gek idee, bedacht Richelle toen ze de beide jongens op de stoep zag zitten, blijkbaar niet wetend wat te doen. Ze stemden gelijk met haar voorstel in.

‘Zeg het even tegen je moeder,’ zei ze tegen Jeroen.

‘Die is er niet,’ zei hij onverschillig.

‘Je vader dan.’

‘Die slaapt zijn roes uit,’ was het verbluffende antwoord.

‘Een roes is als je dronken bent,’ meende Thijs te moeten uitleggen.

Richelle opende het portier van de auto en de jongens schoven achterin.

‘Heeft je oma ook van die gebakjes?’ vroeg Jeroen.

‘Oma heeft altijd wel iets,’ zei Thijs achteloos.

‘De gebakjes zijn op,’ deelde Jeroen mee.

‘Op?’ herhaalde Richelle. ‘Dan heb je ze zeker uitgedeeld. Er zaten er acht in.’

‘Twee waren voor Thijs en de rest voor mij. Ik had vanmorgen niet gegeten.’

‘Nou, ik hoop niet dat je misselijk wordt,’ zei Richelle, denkend aan de lichte bekleding van haar auto.

‘Ik ben nooit misselijk. En toch zeker niet van die paar prutsdingetjes.’

Richelle grinnikte. Ze bedacht wat een schok dit zou geven als Jeroen aan hun keurig gedekte tafel verscheen.

Bij oma Flora kregen de kinderen een beker chocomel en enkele sandwiches.

De oudere vrouw keek met nieuwsgierige verbazing toe hoe snel Jeroen alles naar binnen werkte.

‘Heb je zo’n honger?’ vroeg ze.

‘Ik lust best wel wat,’ zei het kind, haar met onschuldige blauwe ogen aankijkend.

Richelle schoot in de lach en oma maakte nog enkele sandwiches klaar. Even later verdwenen de kinderen in de tuin.

‘Wat zeggen ze thuis van hem?’ vroeg oma toen ze op het terras waren neergestreken.

‘Ze kennen hem niet. Thijs heeft hem nooit meegebracht. Wat dat betreft weet hij heel goed wat kan en wat hij beter kan laten.’

‘Hoe is het thuis?’ vroeg oma toen.

‘Ach...’ Richelle streek zich door het korte blonde haar. ‘Je weet hoe het thuis is, oma. En het wordt er niet beter op.’

Oma zuchtte. ‘Het is zo jammer. Vroeger waren ze zo verliefd.’

‘Nou, dat heeft dan vast niet lang geduurd. Ik heb daar nooit iets van gemerkt.’

‘Ik begrijp het niet. Ze hebben alles wat maar mogelijk is. En toch...’

‘Zo zie je maar dat het waar is. Geld maakt niet gelukkig.’

‘Armoede ook niet,’ zei oma met een blik naar de tuin waar de twee jongens zich vermaakten met voetballen. ‘Het is je vader die het veel te druk heeft.’

Richelle gaf niet direct antwoord. Het was misschien begrijpelijk dat oma de schuld bij haar schoonzoon legde. Maar Richelle wist ook

dat haar moeder heel erg kon mopperen en zeuren, en totaal geen belang stelde in het werk dat haar echtgenoot deed.

‘Het ligt aan alle twee. Ze kunnen gewoon niet met elkaar overweg,’ zei ze eindelijk.

‘Vroeger...’ begon oma opnieuw.

‘Kan zijn. Maar nu niet meer. Het zal wel op een scheiding uitdraaien.’

‘Jij zit daar niet mee?’ vroeg de ander verbaasd.

‘Ik bereid me daar al langere tijd op voor. En ik ga binnenkort toch de deur uit. Voor Thijs vind ik het wel erg. Hoewel hij weinig aandacht krijgt van papa en mama. Ze zijn te veel met zichzelf bezig.’

Flora werd getroffen door de afstandelijke manier waarop Richelle een en ander verwoordde. Misschien kwam dit inderdaad doordat een en ander al enkele jaren speelde.

Richelle begon daarop te vertellen van de baan die ze in het vooruitzicht had. Flora zag haar donkere ogen stralen, ze zag er ineens veel opgewekter uit. Gelijk nam ze zich voor enige invloed op Melanie en Mark uit te oefenen, zodat ze hun dochter niet tegenwerkten door eraan vast te houden dat ze haar rechtenstudie afmaakte. Een studie waar ze nog maar net aan was begonnen. Flora was ervan overtuigd, dat een mens in het leven moest doen wat hij of zij het liefst wilde. Voorzover dat tot de mogelijkheden behoorde.

Richelle bleef de verdere middag, terwijl de jongens zich prima vermaakten in de tuin. Oma had nog een skelter die ze tweedehands voor Thijs had aangeschaft en ze bleven lange tijd rondjes rijden, eerst in de tuin en later op de stoep. Op deze zondagmiddag was er nauwelijks verkeer.

Later bracht Richelle Jeroen terug naar huis. Toen ze daar aankwam, stond zijn moeder in de deuropening. Richelle stapte uit en ging naar haar toe.

‘Ik hoop niet dat u ongerust was. Ik had Jeroen meegenomen. Thijs is mijn broertje. Hij heeft met Thijs gespeeld.’

De vrouw haalde de sigaret niet uit haar mond toen ze zei: 'Ongerust? Welnee. Ik dacht die zwerft wel ergens rond. Dat doet hij altijd.'

Richelle zei niet wat ze dacht, namelijk dat het kind thuis waarschijnlijk niet veel gezelligheid had. Ze had niet het recht iets dergelijks te zeggen. Ook bij hen thuis was een prettige sfeer vaak ver te zoeken.

'Vindt u het goed dat ze af en toe met elkaar spelen?' vroeg ze ten overvloede.

'Die vraag kun je beter aan je eigen ouders voorleggen.' De vrouw draaide haar de rug toe en ging naar binnen. Ze keek niet of haar zoon haar volgde.

Jeroen was de straat verder ingelopen naar een groepje oudere jongens die stonden te roken.

'Hoe komt het dat hij je vriendje is? Jullie zijn niet samen op school,' vroeg ze. Ze keek opzij naar Thijs en zag een frons boven zijn ogen.

Ze beseftte dat ze voorzichtig moest zijn. Thijs zou geen kritiek kunnen velen op Jeroen. Hij had deze vraag waarschijnlijk al eerder moeten beantwoorden.

'Ik kwam hem een keer tegen toen hij uit school kwam. Ik was met Queenie, de hond van de burens. Hij zei toen dat hij het zo'n mooie hond vond. Queenie vond hem ook aardig.'

Het klonk verdedigend en Richelle zweeg verder. Ze kon beter niet zeggen dat Queenie iedereen aardig vond. Het was een schat van een retriever en Thijs had al vaak om zo'n hond gebedeld. Een van de weinige dingen die hij niet kreeg.

Enmaal thuis vond ze haar moeder bezig met tafeldekken.

'Waar was je toch de hele tijd?' was haar eerste vraag.

'Moet je dat vragen?' spotte Mark. 'Natuurlijk bij je moeder. Alles is beter dan studeren.'

Nu of nooit, dacht Richelle. Kalmer dan ze zich voelde zei ze: 'Nu je dat studeren toch noemt, ik stop ermee. Ik heb een baan

aangenomen bij een tuinarchitecte en kan over twee weken beginnen. Ik ben dan ook van plan een kamer te zoeken.'

Even had Richelle een vaag medelijden met haar moeder, die haar volkomen onthutst stond aan te kijken. Haar vader had slechts even opgekeken.

'Praat geen onzin,' was zijn commentaar.

Het gevoel absoluut niet serieus te worden genomen maakte Richelle woedend.

'Mijn besluit staat vast,' zei ze kort. Ze keek even naar Thijs, die haar verschrikt stond aan te staren.

'Je hebt geen enkel recht om een dergelijk besluit te nemen,' klonk het van de kant van haar vader.

'O nee? Ik ben volwassen, ik heb evenveel rechten als jij. Ik heb genoeg van die studie. Het is mijn leven.'

Mark legde eindelijk zijn krant neer. Melanie was gaan zitten en leek nog steeds met stomheid geslagen.

'Wie heeft je beïnvloed? Mevrouw mijn schoonmoeder?' vroeg Mark sarcastisch.

'Natuurlijk niet. Ik neem mijn eigen beslissingen. Ik kan een baan krijgen die ik dolgraag wil en ik neem die baan.'

'Je gaat dus in de grond wroeten.'

'Pa, ben je werkelijk zo stom,' viel ze uit. 'Ik ga bij iemand werken die tuinen ontwerpt. Het uitvoerende werk wordt door anderen gedaan. Hoewel ik er geen bezwaar tegen zou hebben om in de tuin te werken.'

Mark zuchtte of alles hem ineens de keel uithing. Hij wierp een blik op zijn vrouw en zei: 'Wat heb ik toch een stel vreemde mensen om mij heen. Heeft ze dit absurde idee soms van jou?'

'Natuurlijk niet,' reageerde Melanie verontwaardigd, toen zei ze onverwacht mild: 'Als Richelle denkt dat dit haar bestemming is. Jij weet toch ook dat plezier in je werk uitermate belangrijk is?'

'Nou, dat heb ik zelden gehad. Ik heb alleen te zorgen dat er geld is voor jullie vaak buitensporige uitgaven.'

‘Wat?’ Melanie kwam half overeind.

‘Ach, mens, jij kent mij helemaal niet.’

‘Nee, dat begin ik ook te geloven,’ mompelde Melanie.

‘Je gaat toch niet echt weg, Richelle?’ zei Thijs nu benepen.

‘Hoor hem. Hij kan niet zonder zijn grote zus. Nou, voor jou is het misschien wel goed. Dan leer je op eigen benen te staan.’

Richelle negeerde haar vader en wendde zich tot haar broertje. ‘Als ik ergens anders ga wonen, betekent dat niet dat ik jou in de steek laat. Geloof dat maar niet. Misschien is het voor jou wel goed om nog een adres te hebben waar je terecht kan. Een huis waar niet voortdurend ruzie wordt gemaakt.’

De laatste opmerking was voor haar ouders bedoeld, maar ze wist niet of de pijl doel had getroffen.

Haar vader had zich weer in zijn krant verdiept en Melanie stond op en ging naar de keuken met de opmerking: ‘We gaan zo eten.’

De maaltijd verliep in ijsig stilzwijgen. Nu gebeurde dat de laatste tijd vaker, maar meestal was Richelle niet de oorzaak. Ze keek naar Thijs, die zo’n beetje in zijn eten zat te prikken en af en toe lusteloos een hapje nam. De stemming hier bedierf zijn eetlust, dat was wel duidelijk.

Nadat Richelle had geholpen de tafel af te ruimen ging ze naar haar eigen kamer. Het gaf haar buitengewoon veel bevrediging haar boeken en mappen te sorteren en in een grote tas op te bergen. Ze had zich de vorige dag laten uitschrijven, en niemand zou zich daar op de universiteit druk om maken. Enkelen van haar medestudenten zouden zich mogelijk afvragen waar ze was, maar omdat ze nog thuis woonde en zich niet bij een studentenvereniging had aangesloten, had ze geen echte vriendenkring opgebouwd.

Ze had een goede vriendin al vanaf de kleuterschool. Heidi Vermaat. Zij werkte in de verpleging. De laatste tijd zagen ze elkaar wat minder in verband met de wisselende werktijden van Heidi. Hun leven was natuurlijk ook heel verschillend. Ze moesten weer wat meer contact met elkaar zoeken, bedacht ze. Als zijzelf ook een baan

had, was er vast meer te vertellen. Ze zou Heidi kunnen opbellen bedacht ze. Ze voegde de daad bij de gedachte en toetste het haar bekende nummer in. Ze kreeg echter het antwoordapparaat en sprak een boodschap in.

Toen Thijs binnenkwam was ze juist bezig haar joggingpak aan te trekken.

‘Ga je weg?’ vroeg hij.

Richelle bedacht dat haar broertje toch wel erg op haar leunde. Hoewel ze de reden hiervan wel begreep, besepte ze ook dat het niet goed was. Maar Thijs voelde zich onzeker vanwege het voortdurende gekibbel van zijn ouders.

‘Ik vind het niet leuk dat je weggaat,’ zei het kind.

‘Ik ga alleen joggen.’

‘Ja, maar... je zei...’

‘Thijs, ik ga nu alleen lopen en ben zo weer terug. Wat dat weggaan betreft, ik moet eerst woonruimte zoeken en dat kost tijd. Voorlopig blijf ik nog thuis. En ook als ik niet meer thuis woon, zullen we elkaar veel blijven zien.’

Het kind leek wat opgelucht en zei toen: ‘Ze hebben weer ruzie.’

‘Ik hoor niks,’

‘Ze fluisteren.’

Fluisterend ruziemaken was niet eenvoudig, dacht Richelle. Aan de andere kant klonken sommige opmerkingen dan nog venijniger.

‘Ik ga even joggen en ben over een uur zeker terug,’ zei ze.

‘Dan is het al donker.’

‘O, Thijs,’ zuchtte ze. ‘Ik doe dit immers altijd ’s avonds. Maak je niet zo druk.’ Ze deed de brede band om haar voorhoofd en knoopte even later de veters van haar schoenen dicht. Even rommelde ze door Thijs’ blonde haar. ‘Zoek maar een spannend verhaal uit, dan lees ik je straks voor,’ beloofde ze. Haar ouders lieten het wat de begeleiding van Thijs betrof de laatste tijd behoorlijk afweten, dacht ze. Ieder kind had immers aandacht en belangstelling van zijn ouders nodig, daarop was Thijs geen uitzondering.

In de gang kwam ze haar vader tegen. Hij keek even naar haar outfit, zei dan koel: 'Je kunt je energie beter in iets anders steken.'

Ze antwoordde er niet op, opende de voordeur en liep snel de tuin in. Het begon al te schemeren, ze was later dan anders. Ze liep altijd hetzelfde stuk. Een tamelijk rustige weg, waar slechts af en toe een auto passeerde. Hier en daar stonden nog wat vrijstaande huizen, maar al snel zag ze naast zich alleen het licht glooiende Limburgse landschap, waarvan de kleuren in de vallende schemering langzaam vervaagden.

Het was 's avonds heel anders om in de schemering buiten te zijn dan in de morgen, dat viel haar elke keer opnieuw op. De ochtend kreeg steeds meer kleur, en had iets vrolijks en hoopvol, zeker als de zon scheen. Maar de avond tekende weemoedig het afscheid van de dag.

Misschien zou ze een gedicht moeten maken, spotte ze met zichzelf.

Ze ging wat opzij omdat haar een auto achteropkwam. Er was genoeg ruimte om te passeren, maar de chauffeur leek geen haast te hebben.

Richelle vond het niet prettig om steeds in de koplampen van de auto gevangen te worden. Ze minderde vaart en wachtte tot de auto haar voorbijreed. Dat gebeurde echter niet. Het klonk of hij langzamer ging rijden. Ze wierp een blik over haar schouder. De wagen had inderdaad zijn snelheid aangepast. De chauffeur leek van plan achter haar te blijven. Richelle begon zich ongemakkelijk te voelen. Ze begon weer te hollen. De auto paste zich aan haar tempo aan en kwam zelfs naast haar rijden. Ze wierp een snelle blik door het open raam en zag een gespierde blote arm en een hoofd bedekt met een muts. Geen van beide stelde haar gerust. De bestuurder was alleen en ineens besloot ze terug te gaan. Ze was maar een klein eindje van de bewoonde wereld, maar de weg die ze nu volgde kwam uit in een natuurgebied. In een reflex draaide ze zich om en begon terug te hollen. Ze besepte echter dat ze dit rennen niet lang

meer zou volhouden. Haar ademhaling ging onregelmatig en door de spanning was ze uit haar ritme geraakt.

De auto was gestopt en ineens hoorde ze rennende voetstappen achter zich.

Ze zou hem nooit voor kunnen blijven. Ze minderde vaart tot ze stilstond.

Ze kon beter de confrontatie aangaan, misschien wilde hij alleen de weg vragen. Toen de man haar vastgreep, wist ze dat ze die laatste mogelijkheid kon laten varen. Er gebeurt hier nooit iets, dacht ze nog toen er een doek over haar gezicht werd gelegd. Ze rook een vreemde lucht en kreeg het gevoel dat ze in een zwart gat viel. Haar laatste bewuste gedachte was: nu gebeurt er dus wel iets, en ik ben het slachtoffer.